

ἀποζυγισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀποζυγισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζυγιάζω.

Ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ ζυγίσματος: Ὁ τὸν ἀποζυγισμὸν ποὺ ζύσαμεν δὸν ἀσβέστ' ἐπετάχθη γ' ἤκοψε (ποὺ = ποῦ, ἤκοψε = ἔφυγε).

ἀποζυγώνω Κρήτ. (Σέμπρον. κ. ἀ.) Πόντ. (Ὁφ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζυγώνω. Ἡ λ. καὶ ἐν Γύπαρ. πρᾶξ. Β στ. 137 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 208).

Ι) Ἀκολουθῶ κατὰ πόδας, καταδιώκων πλησιάζω Κρήτ. (Σέμπρον. κ. ἀ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: Ἄσμ. Ρωμαῖοι μ' ἀποζυγώνανε κι ἄφηκα τ' ἄρματά μου γιὰ νὰ γλυτώσω τὴ ζωὴ, νὰ ῥθῶ εἰς τὰ παιδιὰ μου Κρήτ.

Οἱ ὀχτὼ τὸ ἀποζυγώνουνε κι ὥστε νὰ κατεβοῦσι εἰς τὰ Μεσokλά 'ς τὸν ποταμὸ δώδεκα καταλοῦσι (καταλοῦσι = φονεύουν) αὐτόθι. Ἡ σημ. καὶ ἐν Γύπαρ. ἐνθ' ἄν. «τὸ λάφι ἀποζυγώνοντας τόση εἶμαι κουρασμένη | ὅπου ῥθῶ σὲ ὥρα δυὸ φορὲς νὰ πέσω λιγωμένη». Συνών. ἀπογλακῶ 1. ΙΙ) Ἀναλαμβάνω ἐκ λιποθυμίας Πόντ. (Ὁφ.): Ἐζύγωσε καὶ χάρ' ἐπεζύγωσε (χάρ' = νά, ἰδοῦ). Συνών. ἀπολιγοθυμῶ, ξελιποθυμῶ.

ἀπόζυμο τό, ἀμάρτ. ἀπόζ'μο Σκῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ζύμη. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,189.

Ὁ ἐκ τῆς τελευταίας ζύμης κατασκευαζόμενος ἄρτος δι' ἀποξέσεως τοῦ πίνακος.

ἀποζυμώνω σύνθηθ. ἀποζουμώνω Πόντ. (Χαλδ.) ἀπουζ'μώνου Σάμ. κ. ἀ. 'πιζ'μώνου Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζυμώνω. Ὁ τύπ. 'πιζ'μώνου κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν ἐπί.

1) Περαιτῶ τὸ ζύμμα συνήθως τοῦ ἄρτου σύνθηθ.: Ζύμωσε ἡ μάνα σου; — Οὐ, ζύμωσε κι ἀποζύμωσε! Ἀθῆν. Μὴ δὸν ἀνάψιτι δὸν φοῦρνου, γιὰτὶ ἀκόμα δὲ διζύμουσα Ἰμβρ. || Ἄσμ.

Προτοῦ νὰ κοσκινίσωμε, καλῶς τὸν κύρ- Βασίλει!

τώρα π' ἀποζυμώσαμε, ἔξω, μωρὲ κασιδίη!

(ἐπὶ ἀχαρίστου ἀπαρνούμενου τοὺς βοηθήσαντας αὐτὸν εὐθύς ὡς παύση νὰ ἔχη τὴν ἀνάγκην των) Σῦρ. β) Ἐξ ὀλοκλήρου ζυμώνω τι σύνθηθ.: Τοὺς ἀποζύμωσε τοὺς λουκουμάδες. 2) Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ζυμώματος ἐξαφανίζω καὶ τὰ τελευταῖα ἴχνη τοῦ μὴ ἀναμιχθέντος εἰσέτι ἀλεύρου μεταβάλλον αὐτὰ εἰς ζύμην Πόντ. (Χαλδ.): Ἀποζουμώνω τ' ἀλεύρα.

ἀποζυμωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπουζ'μουσιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζυμώνω.

Τέλος τοῦ ζυμώματος.

ἀποζυμώτρα ἡ, Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀπουζ'μώτρα Σάμ. ἀποζομώτρα Ἰκαρ. ἀποζυμώτρα Κύθν. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζυμώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τρα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελέτ. 183 κέξ. Ὁ τύπ. ἀποζομώτρα κατ' ἀφομ. Ἰδ. ΜΦιλῆντ. Γλωσσολ. 3,141.

Ἡ περατώσασα τὸ ζύμμα γυνή, ἡ ὁποία συνήθως εἶναι κατάκοπος ἔνεκα τῆς ἐργασίας ταύτης ἐνθ' ἄν.: Φρ. Στέτσεσαι σὰν τὴν ἀποζυμώτρα (ἐπὶ ἀνθρώπου κατακόπου, ἀδρανούς, χαύνου) Κύθν. Ἡκαίσεσαι σὰν τὴν ἀποζυμώτρα (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀδιαφόρου, ὀκνηροῦ) Κρήν. Ἀπόμεινε σὰν τὴν ἀποζυμώτρα (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀναύτου, ἀναπολογήτου μένοντος μετ' ἀποκάλυψιν σφάλματός τινος αὐτοῦ) Κύθν.

ἀποζῶ ἀμάρτ. ἀποζῶ Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἀποζῶ.

Ζῶ ἀπὸ τινος, ἀποζῶ.

* **ἀποζωίζω**, μέσ. ἀποζωίσκουμαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζωίζω.

Ἀποβάλλω οἶονεὶ τὴν ζωὴν, ἀποβάλλω τὰς σωματικὰς δυνάμεις, ἀπαυδῶ.

ἀπόζωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζώνω.

Τὸ ν' ἀποζώνη ἢ ν' ἀποζώνεται τις.

ἀποζώνω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποζώννυμι.

Ἀφαιρῶ τὴν ζώνην τινὸς ἐνθ' ἄν.: Ἀπόζωσον τὸ μωρὸν Τραπ. Ἐδ' κ' ἔναν ζουνάρ' ἄμον θεόχτιστον, τῇ κιφαλὶ' ἄχτε ζώδεκα κι ἀποζώδεκα (ἔχει καὶ μίαν ζώνην ὡς ἀπὸ θεοῦ κατασκευασθεῖσαν, ἣτις ζώνεται καὶ λύεται ἀφ' ἑαυτῆς. Ἐκ παραμυθ.) Κερασ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἡρωδιαν. Ἱστορ. 2,13,17 «κελεύω ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς καὶ ἀποδύσαντας... γυμνοὺς ἀποπέμπειν» Συνών. ξεζώνω.

ἀπόζωστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπέζωστος Νίσυρ. 'πόζωστος Κύπρ. (Σολ. κ. ἀ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπόζωστος.

1) Ὁ μὴ καλῶς ἐζωσμένος Κύπρ. (Σολ. κ. ἀ.) 2) Ἀνυπόδητος Νίσυρ.: Ἄσμ.

Ὁ Χάρος ἐκατέαινε ἀπ' τὸ μαρμαροῦνι,

λαλεῖ τοὺς νεοὺς ἀπέζωστους, τὲς νεῖς ξεγδυμνωμένες

(μοιρολ. μαρμαροῦνι = μαρμαροβούνι, λαλεῖ = ἐλαύνει, ὀδηγεῖ).

ἀποήμερα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπουήμερα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἡμέρα.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν μεθ' ὠρισμένην χρονολογίαν:

Ἀποήμερα τ' Φουτῶν εἶνι τ' αἰ-Γιαννιῶ.

ἀποθάβω Ἀθῆν. Ἀνδρ. Κρήτ. κ. ἀ. 'ποθάβω Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θάβω.

Περαιτῶ τὴν ταφὴν τινος ἐνθ' ἄν.: Δὲν τὸν ἀποθάψαμε ἀκόμη τὸν δεῖνα Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Ὁδε θὰ μὲ 'ποθάψετε καὶ σβήσουν δὲ καθήλμα,

σύρετε ναῦτες μὲ φωνὴ νὰ κλάψη μὲ ἀγία

Κρήτ.

ἀποθαλαμάσσω ἀμάρτ. 'ποθαμάσσω Ρόδ. (Ἁγίος Ἰσίδωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ *θαλαμάσσω < θαλάμη, δι' ὃ πβ. θαλαμώνω. Ἡ ἀποβολὴ τοῦ α παρὰ τὸ ὑγρὸν κατὰ τὸν νόμον τοῦ Kretschmer.

Ὑπερκορέννυμαι φαγὼν μετὰ βουλιμίας. Πβ. θαλαμώνω, ρουπώνω, στομπώνω, τυλώνω.

ἀποθαλασσιὰ ἡ, ἀποθαλασσία Πελοπ. (Λακων.) ἀποθαλασσιὰ Ἀνδρ. Βιθυν. (Κατιρ.) Θράκ. (Μυριόφ.) Ἰων. (Κρήν.) Κεφαλλ. Κύθν. Μεγίστ. Νάξ. Πάρ. Σίφν. Χίος κ. ἀ. — ΑΠαπαδιαμ. Χριστουγ. διηγ. 96 ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 16 — Λεξ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 312 Πρω. Δημητρ. ἀποθαλασσιὰ Σαμοθρ. ἀποθαλασσὰ Θήρ. Πάρ. (Λεῦκ. κ. ἀ.) Σύμ. ἀποθαλασσὰ Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θάλασσα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀκροθαλασσιὰ, φουσκοθαλασσιὰ.

1) Ἡ μετὰ τὴν τρικυμίαν κατάπαυσις τοῦ πολλοῦ σάλου τῶν κυμάτων, ἡ κατηρέμησις τῆς θαλάσσης Θήρ. Μεγίστ. Σκόπ.: Κάνει ἀποθαλασσὰ Θήρ. || Φρ. Πρύμνα τὸ ἀποθαλασσιὰ (ἐπὶ τῶν εἰς πᾶσαν ἐπιχείρησιν οὐδὲν κώλυμα εὐρι-

